

[Holger Eriksen.]

Medlem talte om Grundskyldkommissionen. Jeg er helt enig med det ærede Medlem i, at det var meget rigtigt, at den blev nedsat; jeg haaber, at den hurtigt kan blive færdig, og at der maa blive gennemført en Lov, som inddrager Grundværdien til Fordel for Samfundet, men hvis der skulde ske, som de fleste regner med, en saadan Forbedring i den økonomiske Udvikling i øvrigt, at ogsaa Restriktionerne ophører, hvad i al Verden skal det ærede Medlem saa tale om i Fremtiden? Jeg har altid interesseret mig for at høre det ærede Medlems spirituelle Taler, men jeg er klar over, at det maa jeg give Afkald paa til den Tid — ganske uden Hensyn til, at Masser af store Problemer alligevel ikke er løst, men det interesserer jo overhovedet ikke det ærede Medlem.

Erik Eriksen: Den højtærede Statsminister indledede sin Svartale med Omtale af det nordiske Samarbejde og sagde herunder, at naar det drejede sig om statslige Aftaler, var det den højtærede Udenrigsminister, som maatte tage sig deraf. Det har jeg absolut ikke noget at indvende imod, men jeg forstod det saadan, at den højtærede Statsminister paa den anden Side indrømmede, at det, han som Statsminister øver paa dette Omraade, naturligvis maa ligge i et Plan, saaledes at man kan sige, at det varetager noget fælles folkeligt, og det var det, jeg tilsigtede med mine Bemærkninger. Jeg forstaa ogsaa, at den højtærede Statsminister kunde tiltræde det, jeg havde sagt om det, at det drejede sig om at undgaa en Isolation.

Med Hensyn til Forsvaret sagde den højtærede Statsminister, at Danmark maatte yde sit Bidrag, vi kunde ikke forlange, at andre skulde være Politibetjente for os. Jeg har ikke noget at føje til den Udtalelse. Jeg er tilfreds med det Svar, for saa vidt som det, hvad jeg maa gaa ud fra, dækker en Realitet i Regeringens Politik.

Den højtærede Udenrigsminister — jeg vil tage disse Forhold nogenlunde samlet, jeg skal senere vende tilbage til de øvrige Bemærkninger, som Statsministeren havde at gøre — gjorde i sin Omtale af 6 Magts Konferencen i London opmærksom paa, at kun 3 af de 4 Stormagter deltog i Konferencen. Det er jo rigtigt, men jeg kan i og for sig ikke se, at Konsekvensen deraf skulde være, at vi holdt os uden for. Med Hensyn til Marshall-Planen, som ogsaa har noget at gøre med Vesteuropas Fremtid og Genopbygning, er det dog saaledes, at

dér deltog vi. Jeg kan derfor ikke uden videre godkende, at det paa Forhaand skulde være givet, at hvor 4 Stormagter ikke kan enes om at være samlet, skal vi være udenfor. Den Konklusion forekommer det mig ikke lader sig drage.

Selv om det kan fremføres, at der hverken paa dette eller hint Omraade er truffet Beslutninger, er det alligevel saadan — det er noget, vi alle kender baade i det smaa og i det store —, at dette at være nærværende, dette at være med i de direkte Samtaler, jeg kan ogsaa sige, dette at have Fingeren paa Pulsen, alligevel er en meget stor Fordel. Dette maa ogsaa gælde paa politiske og økonomiske Omraader. Derfor maa jeg sige, at jeg er ikke helt tilfreds med det Svar, der blev givet: at vore Interesser paa det erhvervsmæssige Omraade blev varetaget paa alle Maader.

Maa jeg saa om Sydslesvig sige, at det, der interesserede mig og ogsaa laa til Grund for min Udtalelse i Gaar, var en Erkendelse af Magtforholdene, som de er her i Rigsdagen. Derfor nævnte jeg den administrative Adskillelse mellem Sydslesvig og Holsten og Flygtningeproblemet. Men tilbage bliver den Kendsgerning, som jeg ogsaa nævnte, at vi intet har opnaaet, man kan vel i dette Tilfælde oven i Købet sige, at vi har opnaaet mindre end intet; derfor var det, jeg i Gaar spurgte, om ikke der var Veje til at skabe en Kontakt af mere personlig og positiv Art. Nu siger Udenrigsministeren, at det er en Misforstaaelse at gaa ud fra, at Drøftelsen alene foregaar gennem Noteudveksling, og siger: vi taler ogsaa meget sammen og fører mundtlige Drøftelser. Det tvivler jeg slet ikke om, men det, jeg tvivler om, det er, at det er nok, at de taler sammen, og jeg tvivler ogsaa om, at det altid er de rigtige Folk, der taler sammen. Jeg paaskønner i høj Grad at den højtærede Udenrigsminister selv rejser til Kiel og forhandler, og jeg tvivler ikke om, at Udenrigsministeren personlig vil gøre, hvad han kan, men jeg tvivler altsaa om, eller rettere sagt, man bliver mere og mere overbevist om, at de Veje, man benytter i denne Sag, ikke fører til det Maal, hvorom vi er enige.

Derfor vil jeg sige, at det Svar, som den højtærede Minister gav, ikke kan bortvejre den Frygt, vi maa nære. Vi har alle sammen her i Rigsdagen paataget os en meget stor moralsk Forpligtelse over for Sydslesvig og over for den danskorienterede Befolkning dernede, og hvis vi opretholder en for passiv Holdning, saa vil der kunne blive fældet en meget haard og retfærdig Dom